

РАН БОСИЛЕК КУКУ И МЯУ

chitanka.info

Баба Кукумявка на слънчице поспала, на месечника попрела. Хем преде, хем немирните си внучета Куку и Мяу наглежда. Те уж седят на клончето до нея, ала очите им все в гъсталака насреща.

Месечко ги гледа и се усмихва дяволито.

— Бабо, защо се смее дядо Месечко? — пита Мяу.

— Защо питаш, бе глупчо? — обажда се Куку. — Нали знаеш от приказката. Още му е сладко. Цяло гърне с мед изгълтал, когато бил малък. Хем с шепи лапал...

— Аха, сещам се — прекъсва го Мяу. — Лапал той, ала киселичко му излязло. Издебнала го майка му. Пернала го по страната. Той се хванал за лицето и — беж да го няма. Избягал в гората. Затуй и досега му е измацано лицето. Той трябва да плаче, а не да се смее!

— Защо ще плаче? Туй не си ти. От най-малко нещо замякуваш!

Мяу замълча. После изведнъж попита:

— Бабо, ами кой покачил Месечка на небето? Той нали няма крила?

Баба Кукумявка понатикна хурката в коланя на престилката си и рече:

— Като избягал Месечко в гората, скрил се в една хралупа. Страх го било да го не намери майка му. Там живяла на мойта баба баба й.

Той й се примолил и тя го отнесла през нощта иа небето. Като летели, от ръцете и лицето на Месечка се стичали капки мед. Тези капчици станали звездици. Те и сега светят на небето.

— Че на твоята баба баба й защо не останала при Месечка? — попита Куку. — Сега щяхме да й ходим на гости.

— Защото там няма мишчета и комар чета. Тя се върнала пак в хралупата. Но там било изцапано с мед. На мойта баба баба й близнала малко от меда и се превърнала на орел. Дотогава нямало орли на земята. Такай се отплатил Месечко. Казват, че и досега стояла тая хралупа и медът никога не засъхвал в нея. Която кукумявка близне от тоя мед, става тоз час орел.

— Бабо, пусни ни да идем в гората! — рече Мяу. — Може да намерим хралупата!

— Тъй се намирало то! Само послушни кукумявчета могат да станат орли!

— Пусни ни, бабо — замоли се Куку. — И ние ще слушаме. Не ни се седи вече тука!

— Не може. Къде ще ви търся после из гората!

— Бабо, падна ми пантофката! Ще слеза да я взема.

— Ах, и мойта! Докато ги види баба Кукумявка, Куку и Мяу скочиха от дървото и се изгубиха из гората. Като вървяха какво вървяха, Мяу дръпна Кука и пошепна:

— Куко, стой!

— Какво има? — попита Куку.

— Нещо шава в трънака.

— Лисица! Да бягаме!

— Чакай! Не е лисица. Мишка! Дръж, Куко, за опашката!

Куку се хвърли. Хвана мишката за опашката. Тя го повлече из трънака. Хвърли се и Мяу на помощ.

Мяу дърпа Кука. Куку дърпа мишката опашка. Мишката ги влечи и двамата. Най-после мишката се намъква в една дупка. Но и Куку, и Мяу държат здраво опашката.

Мишката тегли навътре, те навън, тя навътре, те навън. Най-после опашката се скъсва и юнаците падат по гърба си.

Мишката изпищя, но после подаде глава из дупката и рече:

— Дайте ми опашката!

— Защо ти е скъсана опашка? — каза Мяу. — Ще си я хруснем с Кука.

— Аз ще си я залепя с мед — рече мишката. — Дайте ми я!

— С мед ли? — викна Куку. — Заведи ни при меда, ще ти дадем опашката!

Мишката ги заведе при една хралупа. Там имаше див мед. Мишката бе прогризала една дупчица, запушвайте я с восък и често ходеше да по-хапва мед, без да сърди пчелите. Тя отпуши дупчицата и медът потече.

— Ето ви меда — каза мишката. — Дайте ми сега опашката!

Тя сграби опашката, па избяга в гъсталака.

— Ближи сега, братко, да ближем! — рече Куку. — Това ще да е Месечковият мед.

— Нека види баба, че и ние можем да станем орли! — викна Мяу.

Близаха, близаха, но все кукумявчета си оставаха.

— Да се облеем цели! — каза Куку.

Те се подложиха под дупката и медът се за-стича по тях. По едно време облещиха очи.

— Мяу, приличаш на удавена мишка!

— Ти на плъх!

— Как ще се върнем?

— Ти каза да се облеем.

— Ти си глупчо!

— Сега ще видим кой е глупчо!

Мяу удари Куку и поиска да хвъркне. Но крилата му бяха залепнали. Куку го блъсна и той падна на земята. Сухи листа полепнаха по перата му. Мяу стана, пъкна се между краката на Куку и го търкулна в шумака. Така битката продължи дълго.

Най-после двете кукумявчета се спогледаха и изкрещяха от радост:

— Гледай, гледай, Куку! Ти си цял орел! Какви дълги жълти пера поникнали по тебе!

— И по тебе, Мяу! И ти си орел! Напред сега! Нека види баба!

Като попреде какво попреде, баба Кукумявка слезе от дървото и почна да вика немирните си внучета:

— Куку, Мяу! Прибирайте се! Стига играхте! Куку, Мяу!

Ала никой не се обади.

— Ах, вие играчи такива! Нека се върнете, ще ви дам да разберете!

Баба Кукумявка седна до хралупатото дърво. Тя попреде, попреде, па задряма. През туй време се зададоха Куку и Мяу. Вървяха и пееха:

„Дървесата клони дигат.

Славните орли пристигат!

Излез, бабо, посрещни ги!

С царски гостби нагости ги!“

Стресна се баба Кукумявка, изкряка и подхвърква на дървото. После се повзря и позна своите немирници. А те пеят ли, пеят! Баба Кукумявка скочи от дървото, взе хурката и ги заудря по новата премяна. Бий и вика:

— Бабините орлета, нагостени бъдете! Че пак сами ходете! Че пак баба плашете!

А Месечко гледа и се смее от небото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.